

הערות אישיות על המערכה המתקרבת

כולם צוחקים, כולם נהנים - בשעה שאורל המדינה עומד להכרעה

תיאטרון האבסורד

כראוי את תפקידו, אין גזגז הממשלה פועלת כמינהל של מיסטר דמוקרטי. כאשר יילך האזרח אל הקלפי, בעוד כמה חודשים, הוא יבחר לא רק בממשלה חדשה. הוא יבחר קודם כל בכנסת חדשה. ואם יבחר שוב בכנסת אבי סורדית כמו זו, אל לו להזלזל לאחרי-מכן על הצגות האבסורד הנערכות בה.

העכברים הלכודים באוניה

כל הבעיות האבסורדיות, שריחפו השבוע בחלל הכנסת, השאלה האבסורדית ביותר היתה אם שרי הל"ע, "נלכדו" בממשלת-המעבר, ואם הם חייבים למלא בה תפקידי השרים, או לא. התשובה המתבקשת מאליה היא: למי איכפת? ביגלל מיקרה של יחסי-כוחות, התנפחה הסיעה הקטנה של הל"ע לממדים של כוח גדול. היא דמתה לצפרדע מתנפחת, המשליכה צל-ענק על הקיר. סיעה

יחסים בין שותפים לעסק, אחים לקנונייה, לפי העי-קרון של שמורלי-ואשמורלי. אך יותר מכל הראתה הסצנה הטלוויזיונית את הרמה הממוצעת של חברי הכנסת השמינית - ומבחינה זו היא היתה בבואה נאמנה של מציאות. מאז כינוסה, לפני כימעט שלוש שנים, היא הוכיחה שהיא הגרועה בכנסות-ישראל עד כה. הזקנים העייפים, אנשי הקואליציה והאופוזיציה, עסקו בה בעסקים מיפלג-תיים אפורים. הצעירים עסקו ברובם בתעלולי מוקיר-נות פרלמנטרית. עבודה רצינית לא היתה בה כימעט כלל. לא נחקקו בה חוקים חשובים, לא היתה בה יוזמה משמעותית של חברי-כנסת לחקיקה חדשנית, לא היה בה פיקוח על זרועות השילטון. כמה מן החוקים שנתקבלו בה - כגון החוק לביטוח הרכב וחוק החברה לישראל ב' - הפכו כבר למחרת-היום בדיחות לאומיות עצובות. מרוב ביקורת על השילטון שאינו מתפקד כראוי, שכח הציבור את הזירה הזאת. הכנסת פשטה בקדנציה זו את הרגל. ובאין בית-נבחרים חי ותוסס, הממלא

ב לילה-שבת האחרון ראתה המדינה - אולי בפעם הראשונה - את הכנסת השמינית כמות שהיא באמת, בלא כחל ושרק. היא דמתה לתיאטרון-אבסורד. לעיני מאות אלפי הצופים, האזרחים והבוחרים של ישראל, הופיעו גדולי האומה בדמות ליצנים, בעלי חוש-הומור אינפנטילי. ההלצות היו ברמה של מסיבת כיתה י'. באחד הרגעים הרציניים ביותר בתולדות המדינה, ערב בחירות חדשות, שררה בבית עליצות בלתי-מרוסנת. כמה מראשי המדינה ניראו כאילו היו שתויים. שיכורים ולא מיון - אלא מחשיבותם העצמית. תוך כדי כך ראו הצופים הנדהמים דבר הידוע רק לבאי-הכנסת, והנסתר בדרך-כלל מעיני הציבור: ראשי המיפלגות, המנהלים לעיני הציבור מילחמות-לחיים-ולמוות, והמאשימים איש את רעהו בהרס המדינה וגרימת בכיה לדורות, מתחבקים במיסדרונות ומתלוצצים ביחד, כאילו היו שחקנים אחרי תום ההצגה, בשעת הורדת האפור. לא היו אלה יחסים קולגיאליים, כיאה ליריבים פוליטיים בני-תרבות, אלא

צוחק - הצוחק אחרון: העימות הגדול בין שימעון פרס ויצחק רבין